

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/66/2023
Identifikačné číslo spisu:	1107237047
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1107237047.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti BARTRANZ, s. r. o., Buzica 331, IČO: 36 181 153, zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Širotníkom, Trebišov, Hviezdoslavova 1018, proti žalovanému Q.. V. B., narodenému 1. Q. XXXX, N. XXX, zastúpenému spoločnosťou LÖWY & LÖWY s. r. o. Bratislava - Ružinov, Slowackého 56, IČO: 47 236 230, o zaplatenie 41 653,90 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25C/156/2007, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. júla 2022, sp. zn. 14Co/107/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26. júla 2022 sp. zn. 14Co/107/2019 z r u š u j e v o vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania a vec mu v rozsahu zrušenia v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 25C/156/2007-377 z 9. júla 2018 žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala náhrady škody resp. vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 41 653,90 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 31. mája 2008 do zaplatenia príslušenstvom zamietol; žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %. 1.1. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaný ako bývalý súdny exekútor je pasívne vecne legitimovaný v spore, ktorého predmetom je náhrada škody, ktorá mala byť spôsobená výkonom jeho exekučnej činnosti. K posúdeniu uplatneného nároku ako bezdôvodného obohatenia v zmysle ustanovenia § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka uviedol, že žaloba na vydanie bezdôvodného obohatenia môže byť úspešná iba voči tomu, kto sa obohatil, teda voči tomu, koho majetok sa zväčšil v dôsledku zákonom predpokladanej právnej skutočnosti. Žalobkyňa v dôsledku dražby žalovanú peňažnú sumu skutočne odovzdala žalovanému, avšak nie do jeho vlastníctva, ale iba do „dočasnej úschovy“, do právoplatného rozhodnutia súdu o schválení rozvrhu výťažku dražby. Po uvedenom okamihu peňažné prostriedky žalobcu sféru žalovaného opustili a žalovaný k nim stratil akékoľvek dispozičné prípadne iné právo. V tejto súvislosti preto súd prvej inštancie akcentoval, že nemožno v žiadnom prípade dospieť k záveru, že odovzdaním vydraženej peňažnej sumy žalovanému sa jeho majetok zväčšil.

1.2. Následne súd prvej inštalácie posudzoval uplatnený nárok ako nárok na náhradu škody v súlade s ustanoveniami § 33 ods. 1, § 240 ods. 1 a § 134 ods. 1, 218a ods. 1, § 218c Exekučného poriadku, § 70 ods. 2 zákona č. 162/1995 Zb. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Katastrálny zákon“). Skúmaním predpokladov vzniku zodpovednosti súdneho exekútora za škodu, ktorá mala vzniknúť pri výkone exekučnej činnosti dospel k záveru, že Ministerstvo spravodlivosti, ani Slovenská komora exekútorov po prešetrení sťažnosti postupu súdneho exekútora pri vykonávaní dražby v exekučnom konaní vedenom u žalovaného pod sp. zn. Ex19001/04 vo veci oprávnenej obchodnej spoločnosti Slovenská záručná a rozvojová banka proti povinnému Alexander Karaffa - KARMONT, IČO: 30 308 135, nezistili porušenie Exekučného poriadku a iných súvisiacich predpisov. Súd prvej inštalácie viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu, k námietkam týkajúcim a ňou tvrdených porušení právnych predpisov súdnym exekútorom uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že súdny exekútor viedol exekúciu aj na nehnuteľnosť - maštal' VOŠ na pozemku parcelného č. XXX, ohodnotenú znalcom na sumu 85 220,07 Sk, vedenú na liste vlastníctva (ďalej len „LV“) č. XXX, stavba vedená na LV č. XXXX. Žalobkyňa tvrdila, že táto nehnuteľnosť bola v čase dražby vo vlastníctve tretej osoby, nie vo vlastníctve povinného. Následne túto námietku zohľadnil aj znalec v dodatku č. 2 k znaleckému posudku, v ktorom uviedol, že objekt súpisného č. XXX, nachádzajúci sa na pozemku parcelného č. XXXX/XX, vedený na LV č. XXXX je vo vlastníctve p. W.. Z dodatku č. 2 k znaleckému posudku nie je vôbec zrejmé, aké skutočnosti doviedli znalca k záveru, že sa jedná o totožnú nehnuteľnosť, ak tomu tak v skutočnosti je, keď ide o nehnuteľnosti na rôznych listoch vlastníctva, na pozemkoch s odlišným parcelným číslom a označených neidentickým názvom. Podľa názoru súdu prvej inštalácie, bez upozornenia osoby znalej veci, nebolo možné dospieť k záveru, že dotknutá nehnuteľnosť je vo vlastníctve inej osoby. Rozhodne k tomuto záveru nebolo možné prísť obhliadkou, prípadne iným spôsobom, ktorý možno od znalca pri vynaložení všetkej jeho odbornej starostlivosti vyžadovať. Na základe týchto skutočností súd prvej inštalácie ustálil, že žalovaný v súvislosti s touto nehnuteľnosťou žiadnu právnu povinnosť neporušil. Zároveň podotkol, že dodatok č. 2 k znaleckému posudku bol vypracovaný až dňa 16. februára 2006, t. j. po vykonaní dražby a vydaní súdneho rozhodnutia, ktorým bol schválený príklep. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/58/2009, ako aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 289/08.

1.3. Ďalšou nehnuteľnosťou v súvislosti s ktorou si žalobkyňa uplatnila náhradu škody bol sklad obilia, ohodnotený znalcom na sumu 1 169 645, 69 Sk (38 825,12 eura) nachádzajúci sa na pozemku parcelného č. XXX/X. V konaní nebolo sporné, že uvedená nehnuteľnosť v čase dražby neexistovala, resp. neexistovala v stave a v hodnote, opísanej v znaleckom posudku pred prvým jej dodatkom. Uvedená nehnuteľnosť bola v čase dražby, ako aj v čase vyhotovenia znaleckého posudku vedená na LV č. XXXX v prospech vlastníka, ktorým bol povinným na dražbe. Súd prvej inštalácie s odkazom na ustanovenia § 138, § 139 ods. 7, § 140 ods. 2 písm. n) a písm. e), § 142 ods. 2 Exekučného poriadku následne dôvodil, že Exekučný poriadok účinný v čase vykonávania dražby neukladal súdnemu exekútorovi povinnosť a teda ani oprávnenie uskutočňovať obhliadku dražených nehnuteľností pri výkone exekúcie predajom nehnuteľností (§§ 134-178 Exekučného poriadku) s výnimkou vstupu na nehnuteľnosť (§ 138 Exekučného poriadku). Z vykonaného dokazovania a to z vyjadrenia žalovaného a zo zápisníc o výsluchu žalovaného a svedka P. K. vyplynulo, že súdny exekútor obhliadku dražených nehnuteľností nevykonával. Na oceňované nehnuteľnosti sa dostavil len za účelom ich sprístupnenia znalcom. Je nepochybné, že pri tejto príležitosti mohol zistiť, že jedna z oceňovaných nehnuteľností neexistuje v stave, ktorý je zapísaný v katastri nehnuteľností, prípadne v záložných zmluvách, z ktorých podľa jeho tvrdení pri vykonávaní exekúcie postupoval. Ak by aj súdny exekútor zistil, že dotknutá budova neexistuje v stave uvedenom v katastri nehnuteľností a v záložných zmluvách, t. j. že z budovy existujú iba základy a podlaha, ak sa pri výkone svojej činnosti s ohľadom na osobitné postavenie znalca spoľahol na správnosť ním vyhotoveného znaleckého posudku, nemožno exekútorovi podľa názoru súdu prvej inštalácie vytknúť žiadne porušenie jeho povinností. Exekútor, ako aj ktorákoľvek iná osoba, je oprávnený legitímne očakávať, že znalec vykoná svoju činnosť v súlade so zákonom a s vynaložením odbornej starostlivosti a teda, že znalecký posudok vypracuje správne. V tejto súvislosti argumentácia znalca o tom, že nehnuteľnosť bol povinný oceniť, pretože bola v záložných zmluvách neobstojí, lebo znalec mal povinnosť určiť cenu nehnuteľnosti, ktorá zodpovedala jej skutočnému stavu v čase

oceňovania, čo sa bohužiaľ v danom prípade nestalo. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že súdny exekútor na účely vypracovania znaleckého posudku predložil znalcovi výpis z katastra nehnuteľností, snímky z katastrálnej mapy a znalecký posudok, ktorým boli dotknuté nehnuteľnosti v minulosti oceňované. Žalobkyňa netvrdila a z vykonaného dokazovania ani nevyplynulo, že vôbec existovali iné podklady, ktoré by exekútor mohol znalcovi na účely oceňovania nehnuteľností predložiť, preto súd prvej inštancie túto námietku žalobkyne vyhodnotil ako nedôvodnú. V tejto súvislosti podotkol, že pre oceňovanie nehnuteľností vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku stanovuje pre znalca postupy ako dospieť k oceneniu nehnuteľnosti pri nedostatku údajov o oceňovanej nehnuteľnosti. S prihliadnutím na list znalca z 8. februára 2006, ktorým sa ospravedlňoval za vlastné pochybenie, súd prvej inštancie považoval uvedené ospravedlnenie za účelové. V kontexte uvedeného preto skonštatoval, že pochybenie znalca v povinnostiach, ktoré mu boli vymedzené ustanovením § 139 ods. 7 Exekučného poriadku nezistil. K námietke týkajúcej sa porušenia povinnosti súdneho exekútora v zmysle § 140 ods. 2 písm. n) Exekučného poriadku súd prvej inštancie poukázal na to, že dražobná vyhláška neobsahovala konkrétny dátum a čas obhliadky, avšak obsahovala údaj o tom, že záujemca má možnosť dražbu nehnuteľnosti obhliadnuť po dohovore so súdnym exekútorom na konkrétnych kontaktoch uvedených vo vyhláške. Žalobkyňa netvrdila, že exekútora kontaktovala a obhliadka mu nebola umožnená, preto porušenie tejto povinnosti súdneho exekútora súd prvej inštancie nevyhodnotil ako príčinu vzniku škody žalobkyňi, obzvlášť v situácii, keď žalobkyňa niekoľko mesiacov pred dražbou o stave dotknutej nehnuteľnosti vedela. Uvedené vyplýva z námietok žalobkyne zo 14. novembra 2005 (v spise na č. I. 17), v ktorých výslovne uviedla, že na túto skutočnosť listom z 22. júla 2005 upozornili záložného veriteľa. K namietanému porušeniu povinnosti vymedzenej v § 140 ods. 2 písm. e) Exekučného poriadku súd prvej inštancie dôvodil, že ani porušenie tejto povinnosti súdnym exekútorom nezistil. Súdny exekútor určil najnižšie podanie vo výške všeobecnej hodnoty dotknutej nehnuteľnosti určenej znaleckým posudkom.

1.4. V súvislosti s namietaným porušením všeobecnej prevenčnej povinnosti súdnym exekútorom súd prvej inštancie uviedol, že súdny exekútor postupoval pri vykonávaní predmetnej exekúcie v súlade s Exekučným poriadkom, s výnimkou porušenia vyššie označeného zákonného ustanovenia a s vynaložením starostlivosti, ktorú od neho v danej situácii bolo možné spravodlivo požadovať, čo sa však nedá povedať o žalobkyňi, ktorá i napriek tomu, že listom z 22. júla 2005 t. j. 4 mesiace pred dražbou, upozorňovala záložného veriteľa (v spise na č. I. 17, čl. 57 súdneho exekučného spisu), že „viacúčelový sklad obilia nachádzajúci sa na pozemku parcelného č. XXX/X, LV č. XXXX, k. ú A., okres Košice - okolie, ohodnotený znalcom J.. V. M.Y., E.. na sumu 1 474 958 Sk, bol rozobratý a odpredaný, hoci je predmetom záložného práva, už neexistuje, stále je uvedený v dražobnej ponuke Exekútorského úradu Vrábľa ako majetok na odpredaj“. Túto námietku žalobkyňa neuplatnila ani u súdneho exekútora, ani na súde včas, napr. včas podanými námietkami proti udeleniu príklepu, prípadne aj pred samotnou dražbou, ani sa nedostavila na dražbu s dostatočným časovým predstihom, teda hodinu pred samotnou dražbou, aby sa mohla náležite oboznámiť s podkladmi k dražbe, napr. so znaleckým posudkom.

1.5. Súd prvej inštancie napokon ustálil, že v konaní zistil jediné porušenie povinnosti súdneho exekútora v zmysle § 140 ods. 2 písm. n) Exekučného poriadku z dôvodu, že dražobná vyhláška neobsahovala čas a miesto obhliadky nehnuteľnosti, medzi porušením tejto povinnosti a vznikom tvrdenej škody nezistil adekvátnu príčinnú súvislosť. Obhliadkou draženej nehnuteľnosti nebolo možné zistiť, že jedna z dražených nehnuteľností nie je vo vlastníctve povinného, osobitne ak to navyše nevyplynulo ani z LV. Žalobkyňa o rozobratí ďalšej nehnuteľnosti v tom čase vedela, preto nemohlo porušenie tejto povinnosti súdneho exekútora pri pravidelnom behu vecí viesť ku škode. Poukázal na teóriu tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, ako aj judikát R 21/1992 a zdôraznil, že adekvátnou príčinou škody žalobkyne je znalecký posudok týkajúci sa nehnuteľnosti - pozemku parcelného č. XXX/X a nadväzne na to včasné nepodanie námietok voči príklepu, a pravdepodobne aj nesprávne údaje v katastri nehnuteľnosti vo vzťahu k druhej nehnuteľnosti. Uvedené okolnosti súdny exekútor nezavinil, ani nevznikli v dôsledku jeho konania prípadne opomenutia. Napokon súd prvej inštancie dodal, že uplatnené námietky žalobkyne týkajúce sa tvrdenia, že nemohla ovplyvniť postup súdneho exekútora v tom, ako naloží s kúpnu cenou, ako aj otázku zodpovednosti žalovaného, vyhodnotil ako nedôvodné. Zdôraznil, že žalobkyňa mala možnosť podať námietky voči udelenému príklepu. V danom prípade súd prvej inštancie posudzoval, či žalovaný je zodpovedný, preto komplexne posudzoval všetky žalobkyňou predložené súvisiace okolnosti. K námietke žalovaného týkajúcej sa tvrdenia, že nároku žalobkyne na náhradu škody

nemožno vyhovieť bez zrušenia aj rozhodnutia o príklepe podotkol, že v danom prípade sa nezaoberal komplexne zákonnosťou celej dražby, ale iba námietkami, ktoré mu boli predložené. Na základe uvedených dôvodov žalobu ako nedôvodnú zamietol. Zistené porušenie súdneho exekútora nebolo v adekvátnej príčinnej súvislosti s uplatnenou škodou. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 26. júla 2022 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu škody vo výške 22 241,30 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne z dlžnej sumy 22 241,30 eura od 31. mája 2008 do zaplatenia, a vo zvyšku sa žalobu zamietol; žalobkyni priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 7 %.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení konštatoval dôvodnosť podaného odvolania žalobkyne. Po zrekapitulovaní skutkového stavu ustáleného súdom prvej inštancie, k opakovanej argumentácii žalovaného týkajúcej sa jeho pasívnej vecnej legitimácie v spore, poukázal na judikát R 74/2016, v zmysle ktorého „Zodpovednosť súdneho exekútora za škodu podľa § 33 ods. 1 zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Exekučný poriadok) a zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorá bola spôsobená súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti, sa vzájomne nevylučujú“. V tejto súvislosti podotkol, že voľba spôsobu uplatnenia nároku poškodeným nie je závislá od okolností skutkového stavu.

2.2. K uplatnenému nároku na náhradu škody odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie, citujúc právny záver vyplývajúci z nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/2008 konštatoval, že v danom prípade vykonaným dokazovaním bolo zistené, že dražená nehnuteľnosť pôvodne zapísaná ako maštal' VOS súpisného č. 355 nachádzajúca sa na pozemku parcelného č. XXXX/XX evidovaná na LV č. XXXX, súčasne evidovaná na LV č. XXXX, nebola nikdy a teda ani v čase dražby vlastnícky evidovaná ako majetok povinného z exekúcie. Zápis vlastníckeho práva od počiatku svedčil p. Š. W.. Pochybenie znalca, ktorý v pôvodnom znaleckom posudku ocenil aj nehnuteľnosť vlastnícky nepatriacu povinnému z exekúcie, ktorá bola následne dražená, znalec zohľadnil v dodatku č. 2 k znaleckému posudku, hoci až po vykonaní dražby. Uvedenú skutočnosť uviedol aj súd prvej inštancie. I napriek uvedenému však následne vyslovil, že žalobkyňa sa stala vlastníkom nehnuteľnosti schválením príklepu exekučným súdom. Odvolací súd k uvedenému akcentoval, že závery vyplývajúce z nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/2008 neboli pre odlišnosť skutkových okolností pre daný prípad v plnom rozsahu aplikovateľné. Žalobkyňa sa v danom prípade nestala schválením príklepu vlastníkom tejto nehnuteľnosti, hoci za ňu zaplatila vydraženú sumu 85 220 Sk. Zápis vlastníckeho práva k tejto nehnuteľnosti od počiatku svedčil a naďalej stále svedčí p. W.i, ktorý nebol oprávnený ani povinný domáhať sa určenia vlastníckeho práva k nej, podaním vylučovacej žaloby, domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia od oprávneného alebo žalovať exekútora o náhradu škody podľa § 33 Exekučného poriadku. Podľa názoru odvolacieho súdu, ohľadne tejto nehnuteľnosti exekúcia neprebehla v súlade s vtedy účinnou právnou úpravou, keďže súdny exekútor porušil ustanovenie § 134 ods. 1 Exekučného poriadku tým, že dražil nehnuteľnú vec vlastnícky nepatriacu povinnému z exekúcie. Zo strany súdneho exekútora teda išlo o nesprávny postup, resp. porušenie právnej povinnosti. V príčinnej súvislosti tým vznikla žalobkyni škoda vo výške 85 220 Sk (2 828,78 eura), ktorú vynaložila za predmetnú nehnuteľnosť, ktorá skutočnosť nebola v konaní sporná. Pri posúdení jej dôvodnosti, odvolací súd nezohľadnil ustanovenie § 441 Občianskeho zákonníka, lebo v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané, žeby táto škoda vznikla aj jej zavinením. Žalobkyňa nemala už v čase konania dražby vedomosť o tom, že jej predmetom je i nehnuteľnosť vlastnícky neevidovaná na povinného z exekúcie. Z týchto dôvodov priznal žalobkyni nárok na náhradu škody v sume 2 828,78 eura spolu s 8,5 % úrokom z omeškania od 31. mája 2008 do zaplatenia. Za okamih omeškania s plnením peňažného dlhu v súlade s § 563 Občianskeho zákonníka, odvolací súd považoval deň nasledujúci po doručení žaloby žalovanému. O nároku na priznanie úroku z omeškania vo výške 8,5% rozhodol v súlade s § 3 Nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. účinného v čase omeškania (ďalej len „nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.“).

2. 3. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie ani vo vzťahu k druhej nehnuteľnosti - skladu obilia nachádzajúceho sa pozemku parcelného č. 573/2, ohodnoteného znalcom vo výške 1 169 645,69 Sk (38 825,12 eura), v otázke vzniku nároku na náhradu škody. I napriek uvedenému, že súdny exekútor neporušil žiadnu povinnosť vyplývajúcu mu z Exekučného poriadku konštatoval, že už len samotná skutočnosť, že súdny exekútor dražil neexistujúcu nehnuteľnosť možno považovať za nesprávny postup exekútora (II. ÚS 289/2008). Z ustanovenia § 134 Exekučného poriadku vyplýva, že možnosť dražiť nehnuteľnosť vlastnícky patriacu povinnému z exekúcie a súčasne musí byť preukázané, že ide o nehnuteľnosť aj reálne existujúcu, nakoľko ak neexistuje predmet, nemôže existovať ani vlastníckeho práva k nemu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenal, že v prípade ak exekútor draží areál s viacerými nehnuteľnosťami, pri vymedzení ktorých vychádza zo starších podkladov, mal by vykonať ich obhliadku, aj keď mu to expressis verbis Exekučný poriadok neukladal. Reálne sa mal presvedčiť o tom, že nehnuteľnosti uvedené v dražobnej vyhláške sú reálne umiestnené v danom areáli, preto sa nemal spoliehať iba na ich ocenenie a vymedzenie znalcom v znaleckom posudku. Ide o postup s tzv. s odbornou starostlivosťou. Rovnako si mal pred dražbou overiť i aktuálnosť príslušných listov vlastníctva a zápisov práv k nim v evidencii nehnuteľnosti. Následne odvolací súd dôvodil, že v čase vykonávania dražby (november 2005) pre zodpovednosť exekútora za spôsobenú škodu platilo ustanovenie § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, ktoré neumožňovalo akúkoľvek liberáciu na rozdiel od jeho znenia účinného do 1. júla 2004. Z uvedeného dôvodu preto nebolo možné prihliadať na to, že žalovaný sa pri dražbe neexistujúcej nehnuteľnosti spoliehal na príslušné zápisy predmetnej nehnuteľnosti v katastri nehnuteľnosti, ako aj v znaleckom posudku. Žalovaný je preto zodpovedný za škodu vzniknutú žalobkyni v priamej príčinnej súvislosti s jeho nesprávnym postupom v exekučnom konaní, ktorého dôsledkom bolo, že žalobkyňa zaplatila sumu 38 825,10 eura za vydraženú nehnuteľnosť, ktorá v čase dražby neexistovala a teda vlastnícky nepatrila povinnému z exekúcie. Na strane žalobkyne však odvolací súd zohľadnil vedomosť žalobkyne 4 mesiace pred samotnou dražbou o tom, že predmetná dražená nehnuteľnosť neexistuje, bola zbúraná. I napriek tomu, však túto skutočnosť neoznámila pred začatím dražby, ani v jej priebehu nenamietala. Urobila tak až v konaní exekučného súdu pri rozhodovaní o schválení príklepu. Z uvedeného dôvodu na strane žalobkyne, odvolací súd zohľadnil spoluzavinenie na vzniku škody podľa § 441 Občianskeho zákonníka. Na strane žalovaného zohľadnil nesprávny postup spočívajúci v dražení neexistujúcej nehnuteľnosti. Napokon na strane žalobkyne zohľadnil aj jej konanie týkajúce vydraženia neexistujúcej nehnuteľnosti a následne domáhania sa vydania bezdôvodného obohatenia, preto uvedené konanie považoval za porušenie jej povinnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, ako aj za konanie v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti preto ustálil, že žalobkyňa ako poškodená svojim zavineným konaním prispela k vzniku škody, prípadne k zväčšeniu jej rozsahu, preto ustálil, že obe strany sporu by mali túto škodu znášať pomerne. Z uvedených dôvodov uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni z titulu nároku na náhradu škody sumu zodpovedajúcu rozsahu 50 % t. j. vo výške 19 412,50 eura spolu s 8,5 % úrokom z omeškania od 31. mája 2008 do zaplatenia (§ 563 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. účinného v čase omeškania). Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v súlade § 388 CSP a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu škody vo výške 22 241,30 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % od 31. mája 2008 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol s prihliadnutím na spoluzavinenie žalobkyne na vzniku škody. O trovách konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP, určením pomeru úspechu žalobkyne v spore v rozsahu 7 %.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej len „dovolateľ“), ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP. Namietal porušenie ustanovenia § 382 CSP a tým porušenie jeho práva na súdnu ochranu zaručenú čl. 46 ods. 1 ústavy z dôvodu, že nemal možnosť namietat ne(správnosť) „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní. Na potvrdenie uvedeného poukázal na právny záver vyplývajúci z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/1/2019, z ktorého relevantnú časť citoval. V tejto súvislosti zdôraznil, že v prípade, že odvolací súd mienil vec posúdiť podľa iného právneho ustanovenia, bol povinný vyzvať strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. V danom prípade otázka spoluzavinenia poškodeného a možná moderácia výšky škody nebola v konaní pred súdom prvej inštancie nikdy riešená z dôvodu, že žalovaný od počiatku popieral splnenie základných predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu na jeho strane. Nakoľko žaloba bola súdom prvej inštancie posúdená ako nedôvodná, súd prvej inštancie nemal ani dôvod sa zamýšľať nad

aplikáciou ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka. Ďalej dôvodil, že nemal právo sa k posúdeniu uvedených skutočností vyjadriť, ktoré majú pre neho zásadný význam, pre rozhodnutie o znížení resp. o úplnom nepriznaní nároku na náhradu škody. Podľa názoru dovolateľa z uvedeného dôvodu je konanie zaťažené vadou zmätočnosti, čo je dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia. Zároveň dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie uvedené odvolacím súdom, ktoré považoval na mnohých miestach za zmätočné, účelové a nepreskúmateľné napr. v otázke zavinenia a rozsahu spoluzavinenia. Odvolací súd nedal odpoveď na otázku, prečo a ako, na základe akých dôvodov stanovil pomer spoluzavinenia a spoluzodpovednosti za vznik škody v rozsahu 50 % na strane žalobkyne. Miera spoluzavinenia má pri nároku na náhradu škody zásadný význam, lebo od nej závisí rozhodnutie vo veci samej. Zároveň sa odvolací súd nevysporiadal ani so zásadnou skutočnosťou v zmysle § 194 ods. 2 CSP. Konanie žalovaného ako súdneho exekútora bolo podrobené prieskumu zo strany Slovenskej komory exekútorov, ako aj zo strany Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, pričom nebolo zistené žiadne porušenie jeho povinností resp. žiadne porušenie ustanovení Exekučného poriadku. Taktiež sa odvolací súd nevysporiadal so skutočnosťou ohľadne existencie stavby viacúčelového skladu obilia bez súpisného čísla nachádzajúceho sa pozemku parcelného č. XXX/X v k. ú. A.. Dovolateľ tvrdil, že predmetná stavba nebola v čase vykonania dražby a nie je neexistujúca. Z vyjadrení sporových strán je nesporné, že predmetná stavba ak nie v celosti, tak minimálne v podstatnej časti existovala a existuje. Podstatnou časťou je právne jej spojenie so zemou pevným základom. Uvedená stavba je stále evidovaná na LV č. XXX pre k. ú. A., ktorú stavbu žalobkyňa založila v roku 2015 v prospech Poľnohospodárskej platobnej agentúry. Predmetom stavby boli tie nehnuteľnosti, ktoré boli podľa údajov katastra nehnuteľností vo vlastníctve povinného a ku ktorým bolo zriadené záložné právo v prospech oprávneného (§ 70 Katastrálneho zákona). V tejto súvislosti dovolateľ vytkol odvolaciemu súdu, že úplne odignoroval nesporný fakt o existencii predmetnej stavby v čiastočnom rozsahu a s uvedenými zásadnými skutočnosťami sa nevysporiadal. Z uvedených dôvodov preto namietal porušenie jeho procesných práv v zmysle § 420 písm. f) CSP.

3.1. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP namietal odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke, či možno hovoriť o bezprostrednej a priamej príčinnej súvislosti vzniku zodpovednosti za škodu, ak postup súdneho exekútora, príklepom na dražbe a jemu predchádzajúce konanie bolo schválené uznesením exekučného súdu o schválení príklepu na dražbe. K posúdeniu príčinnej súvislosti ako predpokladu zodpovednosti za škodu, dovolateľ poukázal na právny záver vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/126/2009, z ktorého relevantnú časť citoval. V tejto súvislosti poukázal na skutkové okolnosti vyplývajúce z obsahu exekučného spisu a z rozhodnutia Okresného súdu Košice okolie č. k. 12Er/1235/2004-90 z 22. decembra 2005, o zamietnutí námietok, o zamietnutí návrhu na zrušenie exekúcie, o schválení príklepu udeleného na dražbe nehnuteľností konanej dňa 11. novembra 2005, resp. právoplatného uznesenia č. k. 12Er/1235/2004-191 z 24. apríla 2007 o zamietnutí námietok povinného proti rozvrhu výťažku, o zamietnutí námietok vydražiteľa proti rozvrhu výťažku a o schválení rozvrhu výťažku dražby nehnuteľností konanej dňa 11. novembra 2005. Ďalej tvrdil, že jeho postup nebol a nemohol byť priamou príčinou vzniku novej škody na strane žalobkyne. Súdom schváleným udelený príklep na dražbe súdnym exekútorom nie je daná priama a bezprostredná príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním súdneho exekútora a vznikom škody, nakoľko len a výlučne na podklade uvedeného rozhodnutia môže dôjsť k zápisu vydražiteľa na list vlastníctva. Dovolateľ zároveň predložil návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že v exekučnom konaní mu môže vzniknúť ujma na jeho majetku, väčšia ako prípadná ujma žalobkyne. Navrhol zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uplatnil si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že žalovaný mal vedomosť o spoluzavinení od začiatku súdneho konania. Najneskôr v jeho podaní z 2. januára 2019 mal právo a možnosť sa vyjadriť k tejto otázke a k aplikácii § 441 Občianskeho zákonníka. Podotkla, že pokiaľ žalovaná strana postaví obranu na absencii základu nároku, ktorou je nedostatok pasívnej legítimácie, tak to ju nezbavuje povinnosti zvoliť do meritórneho rozhodnutia súdu aj obranu alternatívne k uplatnenej výške nároku, modifikovanej o spoluzavinenie žalobkyne na vznik škody. Uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP preto nepovažovala za dôvodný. Podľa jej názoru sa nejedná o prekvapivý rozsudok. K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP tvrdila, že odvolací súd vyriešil základnú otázku pasívnej legítimácie, ako aj všetky predpoklady zodpovednosti za škodu vrátane príčinnej súvislosti v súlade so zákonom a s

judikatúrou, od ktorej sa napadnutým rozhodnutím neodklonil. Zároveň poukázala na ustanovenie § 424 CSP a dôvodila, že napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v neprospech dovolateľa, preto nie je osobou oprávnenou na podanie dovolania. Navrhla dovolanie odmietnuť, prípadne zamietnuť a návrhu na odklad napadnutého rozhodnutia nevyhovieť. Uplatnila si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 30. mája 2023 sp. zn. 6Cdo/66/2023 s právoplatnosťou od 24. júla 2023 odložil vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. júla 2022 sp. zn. 14Co/107/2019 do rozhodnutia o dovolaní žalovaného.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

9. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

11. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

12. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

13. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutie spravodlivosti).

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý

proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

15. Podstata dovolacej argumentácie v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 420 písm. f) CSP spočívala v porušení ustanovenia § 382 CSP a vydaní prekvapivého rozhodnutia z dôvodu, že dovolateľ nemal možnosť vyjadriť sa k otázke spoluzavinenia na vzniku škody, ktorej posúdenie považoval za rozhodujúce pri uplatnenom nároku na náhradu škody. Zároveň namietal nepreskúmateľnosť odôvodnenia z dôvodu nezodpovedania zásadných otázok stanovenia pomeru spoluzavinenia v rozsahu 50%, v nevysporiadaní sa so zásadnou skutočnosťou týkajúcou sa preskúmania porušenia povinností súdneho exekútora Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a Slovenskou komorou exekútorov a následnou viazanosťou súdu v zmysle § 194 ods. 2 CSP, ako aj v nevysporiadaní sa s existenciou stavby draženej nehnuteľnosti v rámci exekučného konania.

16. Podľa § 382 CSP ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

17. Podľa čl. 2 ods. 1 a 2 Základných princípov CSP ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

18. Použitie ustanovenia § 382 CSP odvolacím súdom znamená, že nárok treba posúdiť sčasti alebo podľa celkom iného právneho predpisu ako ho použil súd prvej inštancie, alebo síce podľa toho istého právneho predpisu ako ho posúdil súd prvej inštancie, ale podľa iného ustanovenia. Uvedená prvá zákonná podmienka znamená, že pri doterajšom rozhodovaní nebol použitý právny predpis, o ktorého výklad a použitie nežiadala v priebehu konania žiadna zo sporových strán. Druhou zákonnou podmienkou, ktorá musí byť splnená súčasne je, že toto iné zákonné ustanovenie je pre rozhodnutie veci rozhodujúce. O takúto procesnú situáciu ide vtedy, ak odvolací súd mieni toto ustanovenie urobiť právnym základom pre rozhodnutie vo veci samej t. j. je toho názoru, že skutkový stav zistený súdom prvej inštancie (§ 383) alebo po doplnení dokazovania odvolacím súdom (§ 384) treba subsumovať pod určitú právnu normu alebo súbor právnych noriem. Ak chce odvolací súd zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie je nevyhnutné poučiť strany odvolacieho konania, že zistený skutkový stav môže byť právne posúdený s použitím inej právnej normy alebo iných právnych noriem, než o ktorých konal a rozhodoval súd prvej inštancie. Výzva odvolacieho súdu podľa § 382 CSP je plnením osobitného druhu tzv. manudukčnej povinnosti odvolacieho súdu, ktorej podstatou je zabrániť, aby nesprávnym procesným postupom nedošlo k porušeniu procesných práv sporovej strane v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z citovaného ustanovenia teda vyplýva, že sa má predísť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí, vychádza z princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, ktorý je považovaný za komponent princípu právneho štátu, osobitne princípu právnej istoty (I. ÚS 236/06).

19. V zmysle judikatúry ústavného súdu o tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak vyšší súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných, zásadne odlišných právnych záveroch ako nižší súd, pričom zároveň strane konania neumožní vyjadriť sa k týmto iným (odlišným) právnym záverom, teda keď strana nemá možnosť právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov nižšieho súdu nejavili ako významné (II. ÚS 407/2016); o prekvapivom rozhodnutí možno hovoriť aj za situácie, keď sa aplikuje autoritatívny výklad novej právnej úpravy, ktorý nebol predvídateľný a ktorý vedie k odňatiu práva na súdnu ochranu (II. ÚS 570/2017).

20. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že odvolací súd v súlade s § 382 CSP nepostupoval. K verejnemu vyhláseniu rozhodnutia došlo bez toho, že strany sa mali možnosť vyjadriť k aplikácii ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenie súd prvej inštancie v rozsudku č. k. 25C/156/2007-377 z 9. júla 2018 nepoužil. Žalobu ako nedôvodnú zamietol z dôvodu nepreukázania splnenia základných predpokladov pre zodpovednosť za škodu. Z jeho odôvodnenia je zrejmé, že dôvodom zamietnutia žaloby bolo nezistenie porušenia povinností súdneho exekútora, ktoré by boli v príčinnej súvislosti so škodu uplatnenou žalobkyňou. Odvolací súd sa nestotožnil s právnym posúdením súdom prvej inštancie, žalobe sčasti vyhovel. Pri stanovení výška škody zohľadnil spoluzavinenie žalobkyne na vzniku škody v rozsahu 50 %, preto vyhovel žalobe sčasti vo výške 22 241,30 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % od 31. mája 2008 do zaplatenia, k zaplateniu ktorej náhrady škody

zaviazal žalovaného. Vo vyhovujúcom výroku je napadnuté rozhodnutie vydané v jeho neprospech, preto dovolateľ je osobou oprávnenou na podanie dovolania (§ 424 CSP).

21. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa rozhodnutie, ktorým odvolací súd v merite veci za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorá nebola predtým predmetom posudzovania súdom prvej inštancie, považuje za prekvapivé rozhodnutie, ktoré je založené na iných právnych záveroch ako rozhodnutie súdu prvej inštancie, resp. z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie nečakane založené na nepredvídateľne iných resp. nových dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie (m.m. sp. zn. 3Cdo/76/2024, 3Cdo/102/2008, 5Cdo/46/2011).

22. V kontexte uvedeného dovolateľ preto dôvodne namietal porušenie jeho procesných práv v takej miere, že v danej procesnej situácii nemal možnosť namietat' ne(správnosť) tohto „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní k otázke splnenia základných predpokladov zodpovednosti za škodu, vrátane posúdenia spoluzavinenia v zmysle § 441 Občianskeho zákonníka. Týmto nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá skutočnosť je vždy dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne (sp. zn. 5Cdo217/2018).

23. Nadväzujúc na uvedené dôvody dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v súlade s § 449 CSP vo vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie v súlade s § 450 CSP v spojení s § 390 CSP. Vzhľadom na zrušenie z procesných dôvodov, dovolací súd sa s ďalšími uplatnenými námietkami nezaoberal, ani k nim nezaujal vecné stanovisko.

24. Podľa § 455 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

25. V ďalšom konaní bude úlohou odvolacieho súdu opätovne prejednať a rozhodnúť o podanom odvolaní žalobkyne.

26. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd (§ 453 ods. 3 CSP).

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.